

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/105/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117210611
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3117210611.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu W. - S. poisťovňa, a.s. so sídlom v I., B. rad 4, U.: XX XXX XXX, proti žalovanej W. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., G. XXXX/XX, zastúpenej W. kanceláriou O.. B. I., s.r.o., so sídlom v J., Z. XX, U. XX XXX XXX, o zaplatenie 234,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. októbra 2017, č. k. 16Csp/103/2017-42, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Rozhodol, že žaloba o zaplatenie 234,- eur s príslušenstvom sa zamietla a žalovaná má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%. V odôvodnení uviedol, že pôvodný žalobca, t. j. spoločnosť D.A.S. Rechtsschutz AG so sídlom Hernalser Gürtel 17, Viedeň, Rakúsko sa v žalobe proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 234,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 234,- eur od 17.01.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom neuhradeného poistného. Okresný súd Trenčín vydal vo veci platobný rozkaz č. k. 16Csp/103/2017-21 zo dňa 23.05.2017, proti ktorému podala žalovaná odpor s odôvodnením, preto súd uznesením č.k. 16Csp/103/2017-27 zo dňa 15.08.2017 platobný rozkaz zrušil. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako poisťovateľ a žalovaná ako poistník uzavreli dňa 06.10.2014 poistnú zmluvu č. 5019610 na poistenie ochrany práv ŠTANDARD PLUS, poistenie ochrany práv pri bývaní so začiatkom poistenia 07.10.2014 s celkovým ročným poistným 216,- eur a prvou poistnou splátkou v sume 13,- eur. Listom zo dňa 16.12.2015 žalobca žalovanej oznámil zánik poistnej zmluvy v zmysle § 801 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko poistné, resp. posledná splátka poistného nebola zo strany žalovanej uhradená v lehote troch mesiacov od splatnosti poistného, resp. poslednej splátky poistného. Zároveň žalovanú požiadal o úhradu dlžného poistného za obdobie od 07.11.2014 do 07.12.2015 v sume 234,- eur. Listom zo dňa 21.04.2016 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 234,- eur titulom nedoplatku na poistnom. Zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40NcKR/16/2016 zistil, že súdu bol dňa 17.01.2014 doručený návrh dlžníka na vyhlásenie konkurzu. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40K/4/2014-48 zo dňa 18.03.2014, zverejneného v Obchodnom vestníku účinkami zverejnenia ku dňu 25.03.2014, bol na majetok úpadcu - žalovanú vyhlásený konkurz, konkurz bol uznaný za malý a do funkcie správcu bol ustanovený JUDr. Peter Frajt. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40K/4/2014-144 zo dňa 03.06.2016, zverejneného v Obchodnom vestníku s účinkami zverejnenia ku dňu 10.06.2016 bol schválený návrh konečného rozvrhu výťažku zo všeobecnej podstaty pre nezabezpečených veriteľov zverejnený v Obchodnom vestníku č. 18/2016 dňa 28.01.2016. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40K/4/2014-171 zo dňa 12.07.2016, právoplatným dňa 04.08.2016, konkurz na majetok úpadcu - žalovanej bol zrušený po

splnení konečného rozvrhu výťažku. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40K/4/2014-177 zo dňa 08.08.2016, právoplatným dňa 13.08.2016, návrh navrhovateľky - dlžníka na povolenie oddĺženia bol vylúčený na samostatné konanie. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40NcKR/16/2016-60 zo dňa 09.03.2017, právoplatným dňa 08.04.2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 40NcKR/16/2016-62 zo dňa 27.03.2017, rozhodol súd o oddĺžení žalovanej. Právne vec posúdil podľa § 788 ods. 1, § 795 ods. 1, § 796 ods. 1, ods. 2, § 801 ods. 1, § 803 Občianskeho zákonníka; § 14 ods. 5 písm. a), § 28 ods. 1, 3, § 100 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. v znení účinnom ku dňu začatia konkurzného konania; § 28 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2011; § 166c ods. 1, § 206f ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. v znení účinnom od 01.03.2017; § 162 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Uviedol, že prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP môže súd iba vtedy, ak dôjde k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou, so zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie nedospel k záveru, že ustanovenie § 206f ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, nepodal návrh na začatie konania Ústavnému súdu SR a návrh žalobcu na prerušenie konania z tohto dôvodu zamietol. Žalovaná doposiaľ neuhradila žalobcovi dlžné poistné za obdobie od 07.11.2014 do 07.12.2015, preto by mal žalobca na jeho zaplatenie v zmysle § 803 ods. 1 Občianskeho zákonníka nárok, avšak vzhľadom k tomu, že Okresný súd Trenčín uznesením č.k. 40NcKR/16/2016-60 zo dňa 09.03.2017, právoplatným dňa 08.04.2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 40NcKR/16/2016-62 zo dňa 27.03.2017, rozhodol o oddĺžení žalovanej, v zmysle § 206f ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. sa stala pohľadávka žalobcu na úhradu dlžného poistného nevymáhateľnou, a preto ju súd nemohol žalobcovi súdnym rozhodnutím priznať. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40K/4/2014-48 zo dňa 18.03.2014, zverejneným v Obchodnom vestníku s účinkami zverejnenia ku dňu 25.03.2014, bol na majetok žalovanej vyhlásený konkurz, konkurz bol uznaný za malý a do funkcie správcu bol ustanovený JUDr. Peter Frajt. Poistnú zmluvu, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy, uzavrel dňa 06.10.2014 žalobca ako poisťovňa so žalovanou ako osobou, na ktorej majetok bol v čase uzavretia zmluvy viac ako 6 mesiacov vyhlásený konkurz. Táto skutočnosť svedčí o tom, že žalobca pri uzatváraní zmluvy nepostupoval s odbornou starostlivosťou, ktorú bolo možné od neho rozumne očakávať pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi a žalovanú ako zmluvného partnera si nepreveril z verejne dostupných zdrojov (v Obchodnom vestníku), preto sa vlastným zavinením vystavil situácii vzniku pohľadávky voči žalovanej ako úpadcovi v konkurznom konaní. Vzhľadom na právny titul, z ktorého pohľadávka žalobcu vznikla, súd dospel k záveru, že sa nejedná sa o pohľadávku proti podstate, hoci vznikla po vyhlásení konkurzu. Jedná sa o pohľadávku vzniknutú po začatí konkurzného konania, ktorú si mohol veriteľ uplatniť prihláškou v konkurze v súlade s § 28 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z., keďže sa nejedná o pohľadávku, ktorá je z uspokojenia podľa § 00 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. vylúčená. Tvrdenie žalobcu, že si pohľadávku nemohol v konkurze uplatniť z dôvodu, že vznikla počas konkurzného konania, tak nie je pravdivé a nesprávne vychádza zo znenia § 28 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2011. Žalobca tak mohol správcovi doručiť v zmysle § 28 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. prihlášku neskôr s tým, že by sa na ňu prihliadalo a právo žalobcu na pomerné uspokojenie by tým nebolo dotknuté. Žalobca by však nemohol vykonávať hlasovacie právo a ďalšie práva spojené s prihlášenou pohľadávkou a mohol by byť uspokojený len z výťažku zaradeného do rozvrhu zo všeobecnej podstaty, ktorého zámer zostaviť bol oznámený v Obchodnom vestníku po doručení prihlášky správcovi. Žalobca si pohľadávku titulom neuhradeného poistného voči žalovanej v konkurznom konaní neuplatnil, hoci z Obchodného vestníku o prebiehajúcim konkurznom konaní na majetok žalovanej mohol vedieť, čím sa vystavil situácii, že jeho pohľadávka v konkurze uspokojená nebola, a to ani pomerne. Vzhľadom k tomu, že Okresný súd Trenčín uznesením č.k. 40NcKR/16/2016-60 zo dňa 09.03.2017, právoplatným dňa 08.04.2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 40NcKR/16/2016-62 zo dňa 27.03.2017, rozhodol o oddĺžení žalovanej podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017, nevymáhateľnými podľa § 206f ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. sa stali voči dlžníkovi všetky pohľadávky, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené a ktoré neboli uspokojené ani počas skúšobného obdobia bez ohľadu na to, či boli alebo neboli v konkurze prihlásené. Ustanovenie § 206f ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. sa týka všetkých neuspokojených pohľadávok bez ohľadu na to, či boli alebo neboli prihlásené v konkurze, t.j. sa vzťahuje aj na pohľadávku žalobcu, ktorá nie je pohľadávkou oddĺžením nedotknutou v zmysle § 166c ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z.. Pohľadávka žalobcu sa tak stala nevymáhateľnou, t.j. naturálnou obligáciou, keďže súd rozhodol o oddĺžení žalovanej podľa predpisov účinných do 28.02.2017. Takáto pohľadávka žalobcu nezanikla, avšak nemôže byť úspešne uplatnená na súde. Stratou vymáhateľnosti pohľadávky sa chápe strata právneho nároku, či zánik možnosti štátno-mocenského vynútenia splnenia právneho nároku (ako súčasť pohľadávky) voči dlžníkovi. Z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol. Žalovaná bola v konaní stranou s úplným

úspechom, preto jej súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti konštatovania právnej nevyožiteľnosti nároku žalobcu po skončení konkurzného konania na majetok žalovanej vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom aplikáciou ustanovenia § 206f ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Podľa právneho názoru žalobcu, žalobca si v zmysle právnej úpravy účinnej v čase uzatvorenia poisťnej zmluvy, resp. aj neskôr v čase prebiehajúceho konkurzného konania na majetok žalovanej, nemohol peňažnú pohľadávku uplatniť v konkurznom konaní na majetok žalovanej u správcu konkurznej podstaty prihláškou. Uviedol, že pri tomto závere vychádza zo znenia § 28 ZKR účinnom od 01.01.2012, a teda nie zo znenia ZKR účinného do 31.12.2011, pričom toto ustanovenie platilo ku dňu uzatvorenia poisťnej zmluvy, resp. ku dňu účinnosti poisťnej zmluvy (07.10.2014). ZKR v znení účinnom ku dňu uzatvorenia poisťnej zmluvy o prihlasovaní takejto pohľadávky explicitne nehovoril. Žalobca tak zastáva názor, že v danom prípade nebolo možné pohľadávku riadne uplatniť v konkurznom konaní (či už prihláškou alebo priamo u správcu konkurznej podstaty). Pohľadávka žalobcu bola od začiatku vylúčená z rozsahu pohľadávok uspokojovaných v konkurznom konaní. Z tohto dôvodu sa na ňu nemôže vzťahovať ani právny režim obsiahnutý v § 206f ods. 3 ZKR v znení účinnom od 01.03.2017, keďže toto ustanovenie reguluje tie pohľadávky veriteľov, ktoré si veritelia v konkurznom konaní prihláškou uplatniť mohli, ale tak neurobili. Žalobca má za to, že jedine pohľadávka, ktorá vznikla pred vyhlásením konkurzu, mohla byť po jeho vyhlásení uspokojená na základe podanej prihlášky za splnenia predpokladu, že bola zistená. Súd prvej inštancie pri vydávaní platobného rozkazu údajnú nevyožiteľnosť pohľadávky žalobcu neskúmal, hoci okolnosti uzatvorenia poisťnej zmluvy boli žalobcom popísané už v samotnom návrhu na vydanie platobného rozkazu. Žalobca má za to, že ustanovenie § 206f ods. 3 ZKR sa vzťahuje len na tie pohľadávky, ktoré si veritelia v konkurznom konaní na majetok dlžníka prihláškou uplatniť mohli, ale tak neurobili. Aplikácii tohto ustanovenia bezpodmienečne musí predchádzať právna možnosť veriteľa prihlásiť svoju pohľadávku v konkurznom konaní na majetok dlžníka. Aplikáciou právnej normy, ktorá nie je súladná so samotnou Ústavou SR a v nej vyjadrených princípov právneho štátu má podľa žalobcu za následok, že dané meritórne rozhodnutie trpí vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom došlo tiež k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca pri vynaložení akejkoľvek snahy a odbornej starostlivosti nemohol predpokladať, že neskorší právny predpis zmení právne pomery tak podstatne, že späťne vyhlási všetky pohľadávky, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené za právne nevymáhateľné. Práve z tohto dôvodu žalobca v dobe, kedy bola poisťná zmluva so žalovanou uzatváraná, poisťníkov spotrebiteľov z verejne dostupných zdrojov nevyhnutne nepreveroval. Podľa právnej úpravy účinnej do 28.02.2017 totiž právna vymožiteľnosť peňažnej pohľadávky neuplatnenej v konkurznom konaní na majetok dlžníka nezaniká a veriteľ neprihlásenej pohľadávky si mohol pohľadávku voči dlžníkovi po skončení konkurzu vymáhať súdnou cestou, resp. formou exekúcie. Obdobne, účinky oddženia dlžníka sa nevzťahovali na pohľadávky veriteľov, ktoré neboli v konkurze uplatnené. Všeobecné súdy sú vždy povinné aplikovať ústavné konformný výklad, a to bez ohľadu na to, či niektorá zo strán sporu súdu predloží návrh na prerušenie konania v súlade s § 162 ods. 1 písm. b) CSP alebo nie. V prípade pripustenia pravej spätnej pôsobnosti právnej normy všeobecným súdom na základe jeho subjektívneho „nevedomenia si rozporu právnych predpisov“, vedie tento postup súdu k popretiu základných princípov právneho štátu. Daný rozpor je pritom v konkrétnom konaní možné jednoducho odstrániť podaním návrhu Ústavného súdu SR o súlade právnych prepisov s Ústavou SR, alebo aplikáciou derogačného pravidla *lex superior derogat legi inferiori*, ktorého použitím by bolo jednoznačne možné odstrániť nesúlad § 206f ods.3 ZKR v znení účinnom od 01.03.2017 v prospech Ústavy SR ako právnej normy vyššej právnej sily. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/07-38 zo dňa 01.07.2008. Žalobca má za to, že v danom prípade mal súd prvej inštancie povinnosť vyložiť a aplikovať právo takým spôsobom, aby nedošlo k porušeniu pravidla obsiahnutého v čl. 154 ods. 4 Ústavy SR, čo sa evidentne nestalo. Žalobca preto odvolanie v tejto časti považuje za kľúčové. Posledným dôvodom prečo žalobca namieta aplikáciu ustanovenia § 206f ods. 3 ZKR je ten, že toto pravidlo má evidentne za úlohu regulovať len tie právne vzťahy veriteľov a dlžníkov v ktorých súdy rozhodli o oddžení dlžníka podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017 za súčasného splnenia predpokladov, že ide o pohľadávky veriteľov, ktoré sa mohli v konaní uplatniť prihláškou a zároveň, že tieto zostali neuspokojené po zrušení konkurzu ako aj po uplynutí skúšobného obdobia. V danom prípade súd prvej inštancie v konaní 40NcKR/16/2016 dňa 09. marca 2017 rozhodoval o oddžení žalovanej podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017.

Žalovaná preto v rozhodnutí o oddžení nemohla mať určené skúšobné obdobie. Ustanovenie § 206f ods. 3 ZKR pritom jasne hovorí o právnej nevyožiteľnosti pohľadávok, ktoré zostali neuspokojené po zrušení konkurzu a zároveň aj po uplynutí skúšobného obdobia. Keďže žalovanej žiadne skúšobné obdobie neplynulo, nemožno toto ustanovenie v spore medzi žalobcom a žalovanou aplikovať. Žalobca napáda aj výrok o trovách konania ako výrok, ktorý nadväzuje na výrok, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol. Vzhľadom na uvedené žalobca trvá na pôvodnej žalobe a navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Právny nárok žalobcu na úhradu žalovanej sumy žalobcovi vznikol na základe uzatvorenej poisťovnej zmluvy zo dňa 06.10.2014. V čase uzatvorenia zmluvy bol na majetok žalovanej vyhlásený konkurz. Súd prvej inštancie správne posúdil charakter pohľadávky uplatňovanej v tomto konaní, keď správne ustálil, že uplatnená pohľadávka nespadá svojim charakterom pod definíciu pohľadávky proti podstate v zmysle § 87 ZKR. V zmysle ustanovenia § 28 ods. 1 ZKR platí, že pohľadávka, ktorá nie je pohľadávkou proti podstate sa v konkurze uplatňuje prihláškou. Z uvedeného vyplýva, že žalobca si mal svoju pohľadávku uplatnenú v tomto konaní riadne prihlásiť do konkurzného konania vyhláseného na majetok žalovanej, a nie uplatňovať túto pohľadávku súdnou cestou. Pohľadávku žalobcu nebolo možné uspokojiť v rámci konkurzného konania, a to z dôvodu nečinnosti žalobcu, ktorý si túto svoju pohľadávku do konkurzného konania vyhláseného na majetok žalovanej neprihlásil. Žalovaná navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnila trovy odvolacieho konania.

4. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovanej uviedol, že sa pridriava argumentácie a vyjadrení uvedených v odvolaní zo dňa 04.12.2017 a 13.12.2017. Právna úprava konkurzného konania účinná v čase vzniku žalobcovej pohľadávky neodníkala veriteľom, ktorí si svoje pohľadávky z akýchkoľvek dôvodov v konkurznom konaní na majetok dlžníka neprihlásili, právnu možnosť dodatočného uplatnenia svojej pohľadávky súdnou cestou. V čase vzniku žalobcovej pohľadávky existoval iný právny stav v porovnaní so súčasnou úpravou konkurzného práva účinnou od 01.03.2017. Z tejto právnej úpravy je potrebné podľa žalobcu vychádzať. Súd prvej inštancie v uznesení rozhodoval o povolení oddženia žalovanej podľa právnych predpisov účinných od 01.03.2017 a nie podľa právnych predpisov účinných do 28.02.2017. Rozhodoval v súlade s prechodnými a záverečnými ustanoveniami ZKR účinnom od 01.03.2017 (konkrétne na podklade § 206f ods. 4 v spojení s § 206f ods. 2. Z tohto dôvodu nie je daný právny základ pre aplikáciu ustanovenia § 206f ods. 3 ZKR účinnom od 01.03.2017, ktoré sa retroaktívne upína výlučne k prípadom v ktorých konkurzný súd rozhodoval o oddžení podľa právnych predpisov účinných do 28.02.2017. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd v súlade s § 389 a § 391 CSP zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Odvolací súd uznesením č. k. 4Co/105/2018-91 zo dňa 20. augusta 2018 pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu D.A.S. Rechtsschutz AG so sídlom Viedeň Hernalser Gürtel 17, Rakúsko (ďalej len „pôvodný žalobca“) vstúpil žalobca Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700.

6. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

7. Podľa § 206f ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“) v platnom znení, ak súd rozhodol o oddžení dlžníka podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017, nevymáhateľné sa stávajú voči dlžníkovi všetky pohľadávky, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené a ktoré neboli uspokojené ani počas skúšobného obdobia bez ohľadu na to, či boli alebo neboli v konkurze prihlásené.

8. Podľa § 206f ods. 4 ZKR v platnom znení, ak súd vyhlásil konkurz podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017 a po zrušení konkurzu sú dôvody, aby súd dlžníkovi oddženie povolil a doposiaľ o povolení oddženia nerozhodol, súd rozhodne o oddžení dlžníka, ak zistí, že dlžník počas konkurzného

konania riadne plnil svoje povinnosti ustanovené týmto zákonom; ustanovenia § 166f a 166g sa v takom prípade použijú primerane.

9. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca ako poisťovateľ a žalovaná ako poistník uzavreli dňa 06.10.2014 poistnú zmluvu č. 5019610 (ďalej len „poistná zmluva“) na poistenie ochrany práv. Listom zo dňa 16.12.2015 žalobca žalovanej oznámil zánik poistnej zmluvy v zmysle § 801 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z obsahu pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 40NcKR/16/2016 vyplýva, že súdu bol dňa 17.01.2014 doručený návrh dlžníka na vyhlásenie konkurzu. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40K/4/2014-48 zo dňa 18.03.2014, zverejneného v Obchodnom vestníku s účinkami zverejnenia ku dňu 25.03.2014, bol na majetok žalovanej vyhlásený konkurz. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40K/4/2014-171 zo dňa 12.07.2016, právoplatným dňa 04.08.2016, konkurz na majetok žalovanej bol zrušený po splnení konečného rozvrhu výťažku. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40NcKR/16/2016-60 zo dňa 09.03.2017, právoplatným dňa 08.04.2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 40NcKR/16/2016-62 zo dňa 27.03.2017, rozhodol súd o oddlžení žalovanej.

10. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca uzatvoril so žalovanou poistnú zmluvu v čase prebiehajúceho konkurzného konania na majetok žalovanej, ktoré sa začalo doručením návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovanej konkurznému súdu dňa 17.01.2014.

11. Konkurzné konanie na majetok žalovanej vedené konkurzným súdom na podklade uvedeného návrhu žalovanej prebiehalo za účinnosti zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2014. Zmenou právnej úpravy zákonom č. 377/2016 Z. z. (ďalej len „novela“) účinnej od 01.03.2017 došlo k zmene úpravy konkurzného konania fyzických osôb upravenej v štvrtej časti zákona označenej ako oddlženie, kde oddlženie už nie je samostatným a na konkurz nadväzujúcim konaním, ale požadovaným následkom konkurzného konania, či konania o určenie splátkového kalendára. V záujme zachovania právnej kontinuity pre konania začaté pred účinnosťou novely (t.j. pred 01.03.2017) zákon o konkurze ustanovil prechodné ustanovenie v § 206f ZKR. Všeobecné pravidlo prechodného ustanovenia obsiahnuté v § 206f ods. 1 ZKR upravuje, že konania začaté pred 1. marcom 2017 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017.

12. Ako uvádza odvolací súd vyššie, predchádzajúca právna úprava pred účinnosťou novely rozlišovala konanie o vyhlásení konkurzu fyzickej osoby a následne konanie o povolení oddlženia na návrh dlžníka. Bolo teda odčlenené rozdielnym časovým okamihom vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka a povolenie, či rozhodnutie o oddlžení. Z tohto dôvodu preto v dôsledku zmeny právnej úpravy mohla nastať situácia, kedy za stavu vyhláseného konkurzu na majetok dlžníka ešte nedošlo aj k povoleniu oddlženia a k určeniu skúšobnej doby, a teda „osobný bankrot“ fyzickej osoby nebol úplný. Za týmto účelom preto zákonodarcia v ustanovení § 206f ods. 4 ZKR upravil pravidla pre dovŕšenej úplného procesu „osobného bankrotu“ pre fyzickú osobu za stavu, že sa konanie začalo a konkurz bol vyhlásený ešte pred účinnosťou novely. Tieto pravidlá však ustanovenie § 206f ods. 4 ZKR viaže len na stav, že došlo k vyhláseniu konkurzu podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017 (t.j. pred novelou - pozn. odvolacieho súdu). Ak teda došlo k vyhláseniu konkurzu podľa ZKR účinným pred novelou, pričom zároveň o oddlžení súd ešte nerozhodol, (t. j. podľa predpisov účinných do 28. februára 2017) a zároveň sú dôvody, aby súd oddlženie povolil, súd rozhodne o oddlžení dlžníka, pričom zákon výslovne odkazuje na ustanovenia § 166f a 166g ZKR v znení novely.

13. Od tohto ustanovenia § 206f ods. 4 ZKR v platnom znení je potom potrebné rozlíšiť situáciu upravenú v ustanovení § 206f ods. 3 ZKR. Ustanovenie § 206f ods. 3 ZKR teda výslovne upravuje následok (právnou nevymáhateľnosť) oddlženia pre pohľadávky, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené a ktoré neboli uspokojené ani počas skúšobného obdobia, v prípade, ak súd už rozhodol o oddlžení dlžníka podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017. Teda v danom prípade je potrebné ustáliť, či rozhodnutie o oddlžení podľa § 206f ods. 4 ZKR v platnom znení je rozhodnutím o oddlžení podľa právnych predpisov účinných do 28. februára 2017. V danom prípade konkurzný súd rozhodol o oddlžení uznesením č. k. 40NcKR/16/2016-60 zo dňa 09. marca 2017. Z odôvodnenia tohto uznesenia je zrejmé, že konkurzný súd rozhodoval na základe ustanovení ZKR v znení účinnom do 28. februára 2017 v spojení s § 206f ods. 4 ZKR v platnom znení. Z povahy rozhodnutia o oddlžení podľa § 206f ods. 4 ZKR v platnom znení, ako aj z uvedeného ustanovenia, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie o

oddĺžení podľa § 206f ods. 4 ZKR v platnom znení je rozhodnutím o oddĺžení podľa predpisov účinných do 28. februára 2017, a teda v danej veci je potrebné aplikovať ustanovenie § 206f ods. 3 ZKR v platnom znení. Keby zákonodarca považoval takéto rozhodnutie za rozhodnutie o oddĺžení podľa zákona účinného po novele (po 28. februári 2017), bol by výslovne uviedol, že primerane sa budú používať všetky ustanovenia o oddĺžení podľa štvrtej časti ZKR v platnom znení a nie iba ustanovenia § 166f a 166g ZKR.

14. Podľa § 28 ods. 3 ZKR v znení účinnom od 01.11.2013 do 31.12.2014, ak veriteľ doručí správcovi prihlášku neskôr, na prihlášku sa prihliada, veriteľ však nemôže vykonávať hlasovacie právo a ďalšie práva spojené s prihlášenou pohľadávkou. Právo na pomerné uspokojenie veriteľa tým nie je dotknuté; môže byť však uspokojený len z výťažku zaradeného do rozvrhu zo všeobecnej podstaty, ktorého zámer zostaviť bol oznámený v Obchodnom vestníku po doručení prihlášky správcovi. Zapísanie takejto pohľadávky do zoznamu pohľadávok správca zverejní v Obchodnom vestníku s uvedením veriteľa a prihlásenej sumy.

15. Odvolací súd sa ďalej stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pohľadávka žalobcu z poistnej zmluvy je pohľadávkou, ktorá vznikla po začatí konkurzného konania, ktorú si mohol žalobca ako veriteľ v konkurznom konaní podľa § 28 ods. 1 ZKR v znení účinnom do 31.12.2014 uplatniť prihláškou v konkurze, keďže sa nejedná o pohľadávkou, ktorá je z uspokojenia vylúčená. Ako uviedol aj súd prvej inštancie, je zrejmé, že žalobca nesprávne vychádza zo znenia § 28 ods. 1 ZKR v znení účinnom do 31.12.2011. Žalobca tak mohol správcovi doručiť v zmysle § 28 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 31.12.2014 prihlášku neskôr s tým, že by sa na ňu prihliadalo a právo žalobcu na pomerné uspokojenie by tým nebolo dotknuté. Súvisiacu odvolaciu námietku žalobcu preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

16. Podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP, Súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania,

17. Pokiaľ ide o ustanovenie § 162 ods. 1 písm. b) CSP, uvedené ustanovenie umožňuje súdu, aby pred rozhodnutím vo veci sám posúdil, či na vec sa vzťahujúci zákon je v súlade s ústavou. Nie je preto povinný konanie prerušiť vždy, ak o to strana požiadala v presvedčení, že daný zákon je protiústavný. Súd prvej inštancie v predmetnej veci nedospel k záveru, že ustanovenie § 206f ods. 3 ZKR v platnom znení je v rozpore s Ústavou SR. Ustanovenie § 206f ods. 3 ZKR v platnom znení je možné považovať za vyriešenie doteraz judikatúrou súdov Slovenskej republiky rôzne vykladanej otázky, čo so záväzkami dlžníka neuspokojenými v konkurznom konaní ani v následnom konaní o oddĺžení, ak konkurzné konanie začalo, konkurz bol vyhlásený a bolo rozhodnuté o oddĺžení podľa ZKR v znení účinnom pred novelou (do 28. februára 2017). Toto ustanovenie tak rozširuje (či vzhľadom na nejednotnú judikatúru súdov definitívne potvrdzuje) účinok oddĺženia vyhláseného pred účinnosťou novely ZKR v podobe nevymáhateľnosti neprihlásených pohľadávok. Zákon tak *expressis verbis* zabránil špekulatívnym postupom veriteľov, aby sa dlžník po úspešnom absolvovaní konania o svojom oddĺžení nemusel obávať neprihlásených pohľadávok veriteľov. Podľa názoru odvolacieho súdu je takéto ustanovenie v súlade s požiadavkou právnej istoty právnych vzťahov a naopak výslovne vyriešil dovtedy nejednotnú rozhodovaciu prax súdov. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie nevzhliadol dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP.

18. Vzhľadom na uvedené, keď odvolacie námietky žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná. Odvolací súd preto priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

20. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).